

Cursief

Loslopend wild

Hanna Deboes

60

Ik wil deze nacht in de straten verdwalen. Zonder cliënten of ex-clieñten tegen het lijf te lopen. Dit hoopte ik als zogenaamd volleerd maatschappelijk assistente meermaals, sinds ik een tijd geleden hulpverlenster bij thuislozen werd. Niet dat hun aanblik ondraaglijk was, of dat ik hen de straten en pleinen niet gunde, nee, ik was gewoon te weinig zelfzeker. In hun bijzijn wist ik mij geen dagdagelijkse straathouding. Bang dat ze mij zouden betrappen. Op mijn gewoon menszijn? Hen in de verte zien lopen maakte mij al van streek, door hen aangesproken worden deed de verwarring enkel toenemen. Als ze dan ook nog advies vroegen over hun penibele situatie kwam het helemaal niet meer goed, noch met hen, noch met mij. Mijn vermijdingswens ging echter zelden in vervulling. Dergelijke straatontmoetingen bleken onontkoombaar, zodat ik mij nu met alle macht tracht te verzoenen met De Loslopende Cliënt. Zijn we ten slotte niet allen loslopend wild? Omdat ik al op verschillende diensten werkte, zag ik veel thuislozen de revue passeren. Het is statistisch gezien veeleer uitzonderlijk als ik per dag niet één van hen toevallig tegenkom! Meestal herinner ik me hen meteen. Zoveel gezichten, zoveel markante figuren en hun histories. Pijnlijke, bizarre, gevaarlijke, gevoelige levenssituaties, die je, van dichtbij doorvoelt, bijblijven.

Zo komt de ex-clieñt die je tijdens de begeleiding het bloed van onder de nagels haalde, je op straat breed glimlachend gedag zeggen en handje schudden. Een goede proef voor onze vergevingsgezindheid, en toegegeven, zelfs de meest ergerlijken vinden een speciaal plaatsje in ons hart. Naast in ons hart bevinden ze zich fysiek overal. Een ontmoeting is nooit ver weg: in de kringloopwinkel en de bioshop, in vliegtuigen en ziekenhuizen, op pleinen en in treinen, in de bib, op de markt, in de rij naar de stembusgang, op een terrasje. Werkelijk overal, en maar goed ook. En dan midden we nog bepaalde cafés, waar we makkelijk ter plekke een spreekuur zouden kunnen inrichten. Nooit gedacht dat er zoveel thuislozen zijn in deze propere, hooggeschoolde provinciestad. Vroeger zag ik deze mensen nooit, ze vielen mij niet op. Ze lopen met volledig foute kledij door de straten, versukkeld. Het straatbeeld slokt hen op, onze mensen die zeulend met grote kabassen vol wasgoed naar de nabijgelegen waserette stappen, in volle hitte met een vale winterjas aan. Alsof die niet voor hen geldt, staan zij buiten de tijd, net zozeer als ze buiten de maatschappij staan. Het jaargetijde noch de mode hebben vat op hen, al doen ze met gsm's en tatoeages verwoede pogingen om erbij te horen. Of is dit gezichtsbedrog, perspectiefbedrog? Bevinden zij zich net wèl temidden de maatschappij?

Ze zijn evenzeer een tekenend onderdeel van de maatschappij, al maken wij zogenaamde modelburgers hen liever onzichtbaar. Als hulpverlener kom je dicht te staan bij de binnenkant van mensenlevens. Altijd al ben ik gefascineerd geweest door anderen's zielenroerselen en geheimen, door de feiten achter de feiten. Ik heb de grenzen van mijn nieuwsgierigheid kunnen aftasten. Het besef niet alles te willen en te hoeven weten, is gegroeid. Sommige dingen weet men beter niet. De ondertussen in een beroepsmatig aanvaardbaar kader gegoten. Nieuwsgierigheid heeft zijn keerzijde: je weet soms te veel. Te pijnlijke dingen. Waaraan je niets kan verhelpen of verlichten. Die je met je meedraagt, al is dit niets in vergelijking met wat de cliënt in kwestie steeds met zich mee moet torsen. Wat te doen als je twee ex-clieñten, zwaar alcoholistische veertigers waarvan de man de vrouw zowat doodsloug, weer hand in hand over een plein ziet wandelen? Mijn sensatiezucht is meer dan gestild. Ik stoor me er niet meer

aan dat men mij in niet-professionele toestand kan aantreffen. Vanaf nu mogen ze me overal zien, met alles en iedereen. Als ik na een nachtje stappen tegen de ochtend aan gearmd met een vriendin door de uitgaansbuurt slenter. Als ik in volledig wielernaat samen met mijn lief op de koersfiets rondcross, of met zijn ouders uit eten ga. Of als ik met mijn vader, die soms in slechte toestand verkeert, radeloos op Spoedgevallen arriveer. Gelukkig behoren hulpverleners ook bloed, zweet en tranen te hebben. Op straat wordt de grens tussen hulpverlener en cliënt onzichtbaar, ja zelfs bijna onbestaand, al verdwijnt de beroepsgeheimgrens niet en wordt de relatie nooit gelijk. Toch zijn we allen één, deel van de mensheid, hier ter plekke geconcretiseerd in dit stedelijke decor. Ik wil mij overleveren aan de wereld, toevoegen aan het geheel, met gepaste nieuwsgierigheid en aanspreekbaar. Nieuwsgierig Naar wie ik straks, op de nachtbus, zal tegenkomen. Ik wil deze nacht in de straten verdwalen. Vrij, vrak en vrolijk.

[Bio]

Hanna Deboes werkt als maatschappelijk assistente in een opvangcentrum voor thuisloze jongvolwassenen.